

Sygn. akt: III C 1250/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Suchecka
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 365,78 zł (trzysta sześćdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania.

SSR Joanna Suchecka

Sygn. akt III C 1250/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 stycznia 2016r. wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. G. kwoty 848,71 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 maja 2015r. i kosztami procesu.

Powód wskazał, że na dochodzoną kwotę składa się kwota 539,89 zł z tytułu kary umownej naliczonej za niewykonanie zobowiązania w postaci utrzymywania aktywnej karty sim przez okres wskazany w umowie, wynikająca z noty karnej, kwoty 44,11 zł i 264,71 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie należności z noty za okres od dnia 14 listopada 2012r., dzień po dniu wymagalności kary umownej do 25 stycznia 2013r. i od 26 stycznia 2013r. do 5 maja 2015r.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 10 czerwca 2015r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciwu podnosząc zarzut nieistnienia roszczenia oraz niewykazania roszczenia co do zasady i wysokości. Stwierdził, że z zawartej umowy wywiązał się w całości. Pozwany wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2012r. M. G. zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy, do 25 maja 2014r., w ramach taryfy Rodzina 20. Umowa została zawarta na warunkach promocyjnych, z uwzględnieniem ulgi w wysokości 1166,08 zł oraz przy ustaleniu, że kara umowa z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminu ustalonego w umowie wynosi 1166,08 zł.

Zgodnie z postanowieniami Warunków oferty promocyjnej „oferta z gwarancją najniższej ceny telefonu w T-M.” abonent przyjmuje na siebie zobowiązanie niepieniężne do utrzymywania aktywnej karty SIM w (...) przez okres 24 lub 36 pełnych cykli rozliczeniowych. W przypadku naruszenia przez abonenta tego zobowiązania, abonent będzie zobowiązany na pisemne żądanie operatora do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz operatora kary umownej. Wysokość kary umownej jest określona w umowie. Kara umowna nie może przekroczyć kwoty określonej w tabeli, w zależności od wybranej opcji, jak również wartości ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej i proporcjonalną wartość tej ulgi za okres od dnia zwarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Maksymalna wysokość kary umownej według tabeli dla taryfy Rodzina 20 wynosi 1800 zł.

Według Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz abonentów (...) umowa może być rozwiązana z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec cyklu rozliczeniowego rozpoczynającego się po dniu doręczenia wypowiedzenia drugiej stronie. Wypowiedzenie wymaga zachowania formy pisemnej (§ 15 pkt 1 Regulaminu). W przypadku naruszenia przez abonenta postanowień umowy, w szczególności w zakresie naruszenia przez abonenta obowiązku ponoszenia opłat, operator może rozwiązać umowę (§ 15 pkt 3 Regulaminu). W przypadku rozwiązania przez operatora z winy abonenta umowy przed ustalonym w niej terminem, operatorowi przysługuje w stosunku do abonenta roszczenie w wysokości określonej w umowie lub w warunkach oferty promocyjnej (§ 15 pkt 11 Regulaminu).

Cykl rozliczeniowy to okres, za który dokonywane są rozliczenia zobowiązań abonenta wobec operatora z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych. Cykl rozliczeniowy rozpoczyna się w dniu miesiąca kalendarzowego wskazanym przez operatora na fakturze. Czas trwania cyklu rozliczeniowego jest równy liczbie dni miesiąca kalendarzowego, w którym dany cykl rozliczeniowy się rozpoczął (§ 5 umowy). Okres, na jaki została zawarta umowa wskazany jest na pierwszej stronie umowy. Jeżeli ostatni dzień obowiązywania umowy przypadnie w trakcie cyklu rozliczeniowego, to umowa obowiązywać będzie do koca tego cyklu rozliczeniowego (§ 3 pkt 1 umowy).

Dowód:

- umowa k. 31
- warunki oferty promocyjnej k. 32-34
- regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 35-37

Pismem z dnia 6 listopada 2012r. powód złożył wypowiedzenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z pozwanym w dniu 25 maja 2012r. z powodu braku terminowego regulowania płatności i występowania zadłużenia na koncie abonenta z tytułu usług świadczonych w ramach wskazanej umowy. W piśmie wskazano, że rozwiązanie umowy nastąpi ze skutkiem na koniec dnia 16 grudnia 2012r. Do pisma dołączono zestawienie nieopłaconych faktur, zgodnie z którym faktura z dnia 2 sierpnia 2012r. na kwotę 811,46 zł nie została uregulowana co do kwoty 612,46 zł oraz faktura z dnia 2 września 2012r. na kwotę 145,84 zł nie została uregulowana w żadnej części. W kolejnym piśmie z tego samego dnia powód wskazał, że jeśli pozwany ureguluje należności z tytułu zaległych faktur

wraz z odsetkami za zwłokę w kwocie 779,82 zł świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie przedmiotowej umowy zostanie przywrócone, a kary umowne anulowane. Korespondencja zawierająca pisma z dnia 6 listopada 2012r. została wysłana do pozwanego listem poleconym nadanym w dniu 5 listopada 2012r.

Dowód:

- pisma z dnia 6 listopada 2012r. k. 38-41
- zestawienie faktur k. 42
- dowód nadania k. 44

Powód w dniu 6 listopada 2012r. naliczył karę umowną w wysokości 964,81 zł wyznaczając jej termin płatności na dzień 23 listopada 2012r. Z kwoty 964,81 zł pozostało do zapłaty 539,89 zł.

Dowód:

- zestawienie faktur

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód swoje roszczenie wywodził z łączącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 25 maja 2012r.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2014r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2014r. poz. 243) świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej lub elektronicznej za pomocą formularza udostępnionego na stronie internetowej dostawcy usług. Wymóg formy pisemnej lub elektronicznej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług przedpłaconych świadczonych w publicznej sieci telekomunikacyjnej, publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych za pomocą aparatu publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług (ust. 2). Umowa o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, wymagająca formy pisemnej lub elektronicznej, powinna, z zastrzeżeniem ust. 5, w jasnej, zrozumiałej i łatwo dostępnej formie określać między innymi strony umowy; świadczone usługi; termin oczekiwania na przyłączenie do sieci lub termin rozpoczęcia świadczenia usług; okres, na jaki została zawarta umowa, w tym minimalny okres wymagany do skorzystania z warunków promocyjnych; pakiet taryfowy. Na podstawie wyraźnego postanowienia umowy, niektóre z danych mogą być zawarte w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

Fakt zawarcia umowy przez strony oraz jej warunki pozostawały poza sporem. Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia było to, czy pozwany wywiązał się należycie z umowy, bądź czy nie dopełnił jej warunków, a w konsekwencji tego czy i ewentualnie, w jakiej wysokości powodowi przysługiwało uprawnienie do naliczenia kary umownej.

Dokonując ustaleń faktycznych i ustalając wysokość należnego świadczenia Sąd oparł się na zawartych w aktach dokumentach, albowiem ich wiarygodność nie była przez strony kwestionowana. Dodatkowo miał na względzie, że twierdzenia strony nie stanowią dowodu i w przypadku, gdy nie zostaną przyznane przez stronę przeciwną lub nie zachodzi podstawa do przyjęcia, iż nie są przez drugą stronę kwestionowane, wykluczone jest uwzględnienie ich w ramach ustaleń. Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 zd. pierwsze k.p.c. obowiązek udowodnienia faktów spoczywa na tej stronie, z która faktów tych wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Jeśli zachodzą wątpliwości co do istnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, muszą one zostać rozstrzygnięte w sposób niekorzystny wobec strony, na której w zakresie tych okoliczności spoczywa ciężar dowodu.

W niniejszej sprawie skoro przedmiotem żądania było roszczenie z tytułu kary umownej ustalenia wymagało, czy zaistniały podstawy do obciążenia pozwanego karą umowną, a jeśli tak, to w jakiej wysokości.

Stosownie do treści art. 483 § 1 k.c. strony mogą zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy. Nie budzi wątpliwości Sądu, że kara umowna objęta żądaniem została przez strony zastrzeżona na wypadek niewykonania przez pozwanego jako abonenta warunków umowy polegających na aktywnym utrzymywaniu karty SIM przez okres, na jaki umowa została zawarta tj. 24 miesięcy.

Powód podniósł, że powyższy obowiązek nie został spełniony, albowiem z uwagi na brak płatności przez abonenta za usługi świadczone w ramach umowy, z jego winy umowa została mu wypowiedziana. Na dowód tego przedłożył korespondencję datowaną na dzień 6 listopada 2012r. zawierającą oświadczenie o wypowiedzeniu, informację o zadłużeniu, wraz z dowodem nadania jej do abonenta. Sąd uznał, że materiał ten jest wystarczający do przyjęcia, iż zaistniały podstawy do złożenia przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Pozwany kwestionując zasadność wypowiedzenia podniósł, że umowa została przez niego wykonana prawidłowo i w całości. Zdaniem Sądu to oświadczenie pozwanego jest oczywiście niewiarygodne. Wynika bowiem z niego, że umowa miała być rzekomo wykonywana przez cały okres jej zawarcia, podczas gdy powód podaje, że karta SIM pozwanego uległa dezaktywacji. Co więcej, podaje, że przyczyną wypowiedzenia umowy był brak płatności za świadczone usługi. Wobec takich okoliczności pozwany winien zaoferować dowody pozwalające stwierdzić, że umowa, której spór dotyczy, była przez pozwanego realizowana a faktury obejmujące kolejne okresy rozliczeniowe regulowane. Pozwany nie podjął jednak w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej, w szczególności nie starał się wykazać, że faktury ujęte w zestawieniu dołączonym do korespondencji z dnia 6 listopada 2012r. zostały przez niego uregulowane, bądź ewentualnie zostały błędnie wystawione. Pozwany nie złożył żadnych dokumentów ani innego rodzaju dowodów, nie zgłosił wniosków o zobowiązanie strony powodowej do przedłożenia określonej dokumentacji, jeśli sam - z uwagi na upływ czasu - jej nie posiadał. Pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, ograniczył się tylko do zaprzeczenia wszystkim twierdzeniom i okolicznościom podnoszonym przez stronę powodową, jednakże co do części z nich to na pozwanym spoczywał obowiązek dowodzenia. Nie sposób bowiem od powoda, który podnosi fakt braku zapłaty za świadczoną usługę, wymagać w świetle art. 6 k.c., aby wykazał, że zapłata nie została dokonana. W razie sporu wykazanie, że należność została uregulowana, obciąża stronę, na której ciążył obowiązek zapłaty. W konsekwencji w niniejszej sprawie brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów strony pozwanej, iż umowa została przez nią wykonana prawidłowo, płatności realizowane, a złożone wypowiedzenie było nieskuteczne.

Zgodnie z § 15 pkt 3 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, z którym pozwany - zgodnie z oświadczeniem zawartym w umowie – zapoznał się przy jej podpisywaniu, w przypadku naruszenia przez abonenta postanowień umowy, w szczególności w zakresie naruszenia przez abonenta obowiązku ponoszenia opłat, operator może rozwiązać umowę. Sąd przyjął, że taka sytuacja wystąpiła, albowiem na dzień złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pozostawały nieuregulowane należności z dwóch faktur z terminami płatności wyznaczonymi na dzień 16 sierpnia 2012r. i 16 września 2012r.

Kolejną okolicznością wymagającą ustalenia była data rozwiązania umowy. W piśmie z dnia 6 listopada 2012r. operator wskazał, że umowa ulegnie rozwiązaniu ze skutkiem na koniec dnia 16 grudnia 2012r. Informacji tej nie można jednak było uznać za przesądzającą o faktycznym terminie rozwiązania umowy. Zgodnie bowiem z § 15 ust. 1 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych umowa może być rozwiązana z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec cyklu rozliczeniowego rozpoczynającego się po dniu doręczenia wypowiedzenia drugiej stronie. Materiał sprawy nie pozwala na kategoryczne ustalenia, w którym dniu doszło do doręczenia pozwanemu wypowiedzenia umowy. Z przedłożonych dowodów nadania wynika, że korespondencja obejmująca pisma datowane na dzień 6 listopada 2012r. została nadana w urzędzie pocztowym listem poleconym w dniu 5 listopada 2012r. Porównanie nr listu poleconego (k. 38) z informacją na zbiorowym potwierdzeniu nadania (k. 43) prowadzi do wniosku, że korespondencja ta została wystawiona do pozwanego w dniu 5 listopada 2012r. Zbiorcze zestawienie na k. 43 nie może stanowić podstawy żadnych ustaleń, albowiem brak jest na nim pieczęci operatora

pocztowego, a nadto zostało sporządzone w dniu 7 września 2015r., a zatem może dotyczyć innej, późniejszej korespondencji do pozwanego. Powód przyjął, że umowa będzie rozwiązana od 17 grudnia 2012r., jednakże datę tę ustalił nie mając pewności, kiedy abonentowi doręczone będzie wypowiedzenie umowy. Brak dowodu doręczenia tego wypowiedzenia przed 16 listopada 2012r. nie pozwala na zaakceptowanie przyjętej z wyprzedzeniem faktów daty. Należy bowiem w tym przypadku uwzględnić, że list polecony skierowany do pozwanego mógł być podwójnie awizowany, a ostatecznie faktycznie nieodebrany. Wówczas datą doręczenia wypowiedzenia umowy byłaby data ostatniego dnia, w którym pozwany mógł odebrać przesyłkę. Należy zatem zaliczyć okres podwójnej awizacji – 14 dni, oraz okres, od nadania przesyłki do pierwszej próby jej doręczenia, a zatem co najmniej 16-18 dni łącznie. Wątpliwym jest zatem, że pozwany został skutecznie zawiadomiony o wypowiedzeniu umowy przed 16 listopada 2012r. Wykazanie tej okoliczności niewątpliwie obciążało stronę powodową, a ta nie zaoferowała w tym zakresie dalszych dowodów poza tymi pozwalającymi ustalić datę nadania przesyłki. Jednocześnie wymaga podkreślenia, iż brak jest podstaw do przyjęcia, iż korespondencja nie została pozwanemu skutecznie doręczona. Wysłano ją na adres, który do tej pory pozostaje adresem miejsca zamieszkania, którym posługuje się pozwany (wskazał go również w odpowiedzi na pozew). Nie zostały nadto ujawnione ani podniesione żadne inne okoliczności, które pozwoliłyby sądzić, że do doręczenia pozwanemu korespondencji zawierającej wypowiedzenie umowy nie doszło lub dojść nie mogło. Kontynuując rozważania co do ustalenia daty rozwiązania umowy, skoro nie można było przyjąć, że umowa ulegała rozwiązaniu z dniem 16 grudnia 2012r. to – biorąc pod uwagę przypuszczalny okres doręczenia wypowiedzenia umowy – zasadnym było przyjęcie, że do rozwiązania umowy doszło z końcem dnia 16 stycznia 2013r., a to z tego względu, że zgodnie z § 15 pkt 1 Regulaminu umowa może być rozwiązana z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec cyklu rozliczeniowego rozpoczynającego się po dniu doręczenia wypowiedzenia drugiej stronie. W sprawie brak materiału wprost wskazującego na datę końca cyklu rozliczeniowego. Dysponując jednak ustaleniem przez operatora, że umowa rozwiąże się z dniem 16 grudnia 2012r., w kontekście zapisu z § 15 pkt 1 Regulaminu, Sąd przyjął, że ostatnim dniem okresu rozliczeniowego w styczniu 2013r. był dzień 16 tego miesiąca. A to oznacza, że umowa stron obowiązywała od dnia jej zawarcia tj. od 25 maja 2012r. do dnia jej rozwiązania tj. 16 stycznia 2013r.

Pozostaje wyliczyć, w jakiej wysokości karę umowną pozwany winien zgodnie z warunkami umownymi uregulować. Należy w tym miejscu przypomnieć, że wysokość kary umownej jest określona w umowie, jednakże zgodnie z Warunkami oferty promocyjnej kara umowna nie może przekroczyć kwoty określonej w tabeli, w zależności od wybranej opcji, w tym przypadku kwoty 1800 zł, jak również wartości ulgi przyznanej abonentowi – w tym przypadku kwoty 1166,08 zł, pomniejszonej i proporcjonalną wartość tej ulgi za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania tj. za okres od 25 maja 2012r. do 16 stycznia 2013r. Powyższe oznacza, że punktem wyjścia do naliczenia kary umownej jest kwota 1166,08 zł. Należy ją pomniejszyć proporcjonalnie do okresu, przez jaki umowa obowiązywała. Umowa miała obowiązywać 24 miesiące, czyli 730 dni, a obowiązywała przez 235 dni. Kara umowna należy się zatem za okres 495 dni. Kara umowna wynosi więc $1166,08 : 730 \times 495 = 790,698$, co w zaokrągleniu daje kwotę 790,70 zł. Następnie Sąd uwzględnił twierdzenia powoda wynikające z zestawienia faktur i not na k. 30, z którego wynika, że faktura z tytułu kary umownej została wystawiona na kwotę 964,81 zł, a do zapłaty pozostaje kwota 539,89 zł dochodzona w niniejszym procesie. Oznacza to bowiem, że według twierdzeń powoda kara umowna częściowo została uregulowana w kwocie stanowiącej różnicę między kwotą 964,81 zł a 539,89 zł tj. w kwocie 424,92 zł. Z ustalonej przez Sąd należności z tytułu kary umownej w kwocie 790,70 zł pozostaje do zapłaty, po odjęciu uregulowanej już kwoty 424,92 zł, kwota 365,78 zł i należność w tej wysokości Sąd jako uzasadnioną uwzględnił zasądzając w punkcie I wyroku. W pozostałej części dotyczącej należności głównej, powództwo jako niewykazane, Sąd oddalił.

W odniesieniu do roszczenia z tytułu zasądzenia odsetek za opóźnienia w tym skapitalizowanych odsetek z tego tytułu, Sąd uznał je za zasadne jedynie częściowo. Zgodnie z art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Według art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód dochodził roszczenia z tytułu naliczenia kary umownej. Obowiązek zapłaty kary umownej aktualizował się w razie wystąpienia okoliczności przewidzianych przez strony, w tym przypadku w § 15 pkt 11 Regulaminu. Zgodnie z jego treścią w przypadku rozwiązania przez operatora z winy abonenta umowy przed ustalonym w niej terminem, operatorowi przysługuje w stosunku do abonenta roszczenie w wysokości określonej w umowie lub w warunkach oferty promocyjnej. Oznacza to, że roszczenie powoda z tytułu kary umownej powstało wobec pozwanego dopiero po rozwiązaniu umowy. Tymczasem powód określił termin płatności kary umownej na dzień 11 listopada 2012r. to jest jeszcze przed dniem, z którym umowa uległa rozwiązaniu i to nawet gdyby kierować się datą rozwiązania umowy wskazaną przez powoda. Sąd uznał zatem, że wezwanie do zapłaty kary umownej było przedwczesne i nie mogło wywołać skutków z art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Za pierwsze skuteczne wezwanie pozwanego do zapłaty kary umownej, w świetle dokumentów zawartych w aktach sprawy, uznać należy dopiero doręczenie mu odpisu nakazu zapłaty w sprawie wraz z odpisem pozwu, co nastąpiło w dniu 16 czerwca 2015r. Z tego względu roszczenie z tytułu odsetek za opóźnienie Sąd uwzględnił od dnia 17 czerwca 2015r., a w pozostałym zakresie oddalił. Oddaleniu podlegały również roszczenia z tytułu skapitalizowanych odsetek, z uwagi na ustaloną powyżej datę doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty kary umownej. Dodać także należy, że roszczenie z tytułu skapitalizowanych odsetek nie zostało wykazane także dlatego, że powód nie przedstawił sposobu naliczenia kary umownej, nie podał od jakich kwot odsetki naliczył, a stwierdzenie zawarte w pozwie, iż odsetki dotyczą opóźnienia w zapłacie kwot z faktur i noty karnej może sugerować, że zostały naliczone nie tylko od nieuregulowanej kary umownej, lecz także od innych, nie przedstawionych i niewskazanych należności.

Z powyższych względów orzeczono jak w punktach I i II sentencji.

Mając na względzie, że każda ze stron częściowo utrzymała się ze swoim żądaniem, powód przegrał w większym zakresie, lecz również jego koszty związane z procesem były nieco większe, Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie koszty postępowania między stronami.

SSR Joanna Suchecka